

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

DE AETIOLOGIE VAN APPENDICITIS

Collega G. A. PRINS heeft in een ingezonden stuk in het *N. T. v. G.* van 21 November 1942 mijn opvattingen omtrent bovengenoemd onderwerp bestreden door de zijne er tegenover te plaatsen. Het zou wellicht zeer interessant zijn de inzichten van collega PRINS omtrent dit onderwerp verwerkt te zien in een gedegen hoofdartikel; in een polemiek zijn zij ten eene male niet op hun plaats.

Zoolang collega PRINS niet alle argumenten, die ik ter verdediging van mijn standpunt heb te berde gebracht, heeft weerlegd, heeft hij geen recht mij van eenzijdigheid te betichten.

Intusschen dank ik collega PRINS voor de betoonde belangstelling.

Heerlen, 24 November 1942

ED. HUSTINX

APPENDICITIS

Weinig chirurgen kunnen bogen op de ervaring van den bekenden chirurg dr. ED. HUSTINX. Toch meen ik met collega PRINS 1), dat zijn standpunt ten opzichte van de aetiologie van appendicitis te eenzijdig is.

In 1920 had ik in een internaat voor middelbaar onderwijs een endemie van influenza met angina tonsillaris te behandelen; 42 studenten hiervan kregen als complicatie appendicitis met temperatuursverhoging en als plaatselijke symptomen behalve drukpunt van M. BURNEY het symptoom van ROVSING en het genitale symptoom. De eerste patiënt, dien ik hiervan zag, had peritonitis en was ad finem vitae; de anderen werden onmiddellijk geopereerd. In geen der appendices werd een faecaalsteentje gevonden, doch alleen gezwollen follikels, sereus troebel vocht met een enkele leuco- en erythrocyt, colibacteriën en streptococci (Centraal Laboratorium, Utrecht), waarvan de symbiose de infectie langs lymphogenen of haematogenen weg vermoedelijk heeft verhoogd.

Bij furunculose heb ik eveneens eenige gevallen met appendicitis gezien.

De conclusie, die men zodoende kan trekken, is: dat, zooals dr. PRINS beweert, de appendicitis van primair infectieus aard in de practijk veelal voorkomt.

Veghel, 24 November 1942

J. H. VERBEEK

OVER EENZIJDIGE, ERFELIJKE PTOSIS EN EEN DISCORDANTE TWEELING

W. RENSSSEN besprak in dit *Tijdschrift* 2) een familie, die in tweeërlei opzicht van belang is. Ten eerste wordt er namelijk gedurende 3 geslachten een *eenzijdige* ptosis overgeërfd en ten tweede is van een eenige tweeling slechts één daarmee behept. Aan deze discordantie van eenige tweeling is de rest van het artikel gewijd. De verschillende verklaringshypothesen worden — meestal met het pro en contra — overwogen. RENSSSEN helt zelfs het meeste ertoe over de oorzaak te zoeken in een somatische mutatie.

Ik kan zijn voorkeur in dezen niet deelen. Ik zag namelijk in een geval van erfelijken nystagmus bij een in deze familie discordante eenige tweeling mijn geduld in den door collega RENSSSEN aangegeven zin beloond, doordat ik na jaren kon vaststellen, dat beide eenige tweelingen een kind met nystagmus hadden, zoodat hun phaenotypisch verschil niet genotypisch bleek te zijn 3). Hoewel RENSSSEN mij wél juist citeert, heeft hij mijn gedachtengang niet volledig weergegeven, zoodat mij een aanvulling gewenscht lijkt, temeer, daar deze meteen licht werpt op de door RENSSSEN verder verwaarloosde quaestie der unilateraliteit.

Op goede gronden veronderstel ik, dat iedere lichaamscel door aequatiedeeling alle

1) *N. T. v. G.* 86, 47.

2) *N. T. v. G.* 86, IV. 45, 2762.

3) *N. T. v. G.* 82, No. 38, 4512, 1938.